

L'ORÉAL आणि GILLETTE यांच्यामधील केस

THE SYSTEM · 11

केस हा असा तपशील आहे, जो लोक समजल्याचा आव आणतात.

ते त्याला स्वच्छता, सौंदर्य, ओळख, संस्कृती, विधी म्हणतात.

प्रत्यक्षात ती फक्त एक सीमा आहे — तुम्ही जे दाखवता आणि जे लपवता, त्यांच्यामधली.

काही जण ते न्हाव्याच्या हाती सोपवतात, काही ब्युटिशियनच्या, तर काही स्वायत्तता आणि परिपूर्णतेचे वचन देणाऱ्या आधुनिक यंत्रांच्या. पण केस तिथेच राहतात, हट्टीपणे, एक जैविक आठवण बनून: सामाजिक प्राणी होण्याआधी तुम्ही एक प्राणी आहात.

आणि तरीही, ते शत्रू नाहीत. ते एक अवघडलेला मित्र आहेत, प्रवासातला एक सोबती, जो तुम्ही कुठून आलात याची आठवण करून देतो. त्यांचे वितरण जवळजवळ केशवाहिन्यांसारखे सूक्ष्म असते, त्यांचा रंग तुमच्या जनुकीय नकाशाने ठरवलेला असतो, आणि त्यांची एक कथा असते, जी तुम्ही पुसू शकत नाही. अलोपेशियाने त्रस्त असलेलेही त्यांच्याविना नसतात — त्यांनी ते फक्त अशा काळासाठी गमावलेले असतात, जो कोणीही ठरवू शकत नाही.

पण केस समजून घ्यायचे असतील, तर उगमाकडे परत जावे लागते — जिथे तुम्ही नेहमी परत येता: आदिम मानव.

मी त्याची कल्पना अशी करतो, एका प्रागैतिहासिक नॉयर दृश्यात. गवताच्या भिंतीमागे दोन आकृत्या बोलत आहेत. एक तिसरी व्यक्ती येते आणि तिला कळत नाही की पुरुष कोण आणि स्त्री कोण. चेहरा पुरेसा नसतो. चेहरा फसवतो.

म्हणून स्त्री आपल्या ओळखीचे नशीब बदलायचे ठरवते.

ती नदीवर जाते, पाण्यात स्वतःला पाहते आणि तिला दाढी दिसते.

तिला ती आवडत नाही. ती तिचे प्रतिनिधित्व करत नाही. ती तिला वेगळे ठरवत नाही.

तिला एक धारदार दगड सापडतो आणि ती केस काढू लागते, एका वेळी एक.

तिला कळते की केस पुन्हा हळूहळू उगवतात — आणि त्याचा तिला फायदा होतो: तिला तो विधी रोज करावा लागत नाही. आणि तिला याहूनही प्रभावी गोष्ट कळते: पुरुष तिच्याकडे वेगळ्या नजरेने पाहतो.

फरक आकर्षण बनतो.

फरक भाषा बनतो.

तिथून केसांची संपूर्ण संस्कृती जन्माला येते: आधी प्रतीकात्मक, मग सामाजिक, मग स्वच्छतेची, मग वैज्ञानिक, मग वैचारिक.

थेट आजच्या टोकाच्या भूमिकांपर्यंत: काही म्हणतात की केस जीवाणूंपासून रक्षण करतात आणि ते ठेवलेच पाहिजेत; काही म्हणतात की स्वीकारले जाण्यासाठी ते काढलेच पाहिजेत; काही म्हणतात की हवेसे वाटण्यासाठी त्यांना आकार दिलाच पाहिजे.

सत्य अधिक साधे आहे: केस जन्माला येतो, वाढतो, वळतो... आणि जिथे तो वळतो, तिथे तो मरतो.

पण मूळ जिवंत राहते, हट्टी, काही अशा कल्पनांसारखे, ज्या इच्छाशक्तीनेही काढून टाकता येत नाहीत.

आणि मग शेवटचा नियम, जो फक्त कथाकारांनाच माहीत असतो:

“मूळ” कधीही “मळ” होऊ देऊ नका.

फरक अगदी किरकोळ आहे — फक्त एक स्वर.

पण तो सगळे बदलून टाकतो.

Ferdinando